

for mig til fra min Side at udtale mig. Jeg vil blot sige, at jeg ikke kan blive tilfredsstillt ved en saadan Scala som den, det ærede Medlem anbefalede, og som ogsaa er bleven anbefalet af Borgerrepræsentationen. — Det ærede Medlem omtalte i Forbindelse hermed, at man kunde og burde tage Hensyn til, hvorfra Indtægten stammede, navnlig om den stammede fra Arbejde eller Capital; jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at der er en overordentlig stor Forskjel i saa Henseende, om en Indtægt stammer fra Arbejde eller fra Capital; jeg er ogsaa fuldstændig enig med ham i, at principmæssig bør Indtægt, stammende fra Capital, bestattes højere end Indtægt, der stammer fra Arbejde; naar jeg dog ikke er meget tilbøjelig til at komme ind derpaa, saa er det, fordi det staaer for mig, som om de praktiske Vanskeligheder ved at gennemføre hans Tanke ere saa overordentlig store, at de Ulemper, der ere forbundne dermed, maaskee ere fuldkommen saa store som de Fordele, man paa den anden Side opnaar, og en Deel af de Grunde, der tale for at etablere Forskjellen, falde ogsaa bort, naar man gaaer ind paa at beskaffe den højere Indtægt i større Grad; men de mange Betragtninger, her kunde være Leilighed til at gjøre gjældende, skal jeg heller ikke for Dødelikket gaar videre ind paa, for ikke at blive for vidtløftig.

Under § 12 kommer jeg ligesom det ærede Medlem til at omtale Principet for Selvangivelse. Man har nemlig der foreslaaet, at det Midde, som man hidtil har brugt for dog Noget at tilskynde til Selvangivelse, nemlig Omvendelsen af Blanketter, hvilke de Vedkommende kunde udfylde ved at angive deres Skatteindtægt, for Fremtiden skulde bortfalde, og man har, som det forekommer mig, beynæderligt nok motiveret det derved, at Selvangivelsesernes Antal er i stadig Afstagen. Jeg maa tilstaae, at naar man ikke staaer paa det Standpunkt, som jeg dog ikke troer, man staaer paa, nemlig at det ikke er ønskeligt, at Selvangivelseserne ere saa hyppige som muligt, saa kan jeg ikke forstaae denne Grund. Jeg antager omvendt — og det troer jeg, de Fleste mene — at det under saa storartede Forhold som dem, der findes her i Kjøbenhavn, — hvor

det er saa overordentlig vanskeligt at trænge ind i de herhenhørende Forhold, naar man ikke har et nogenlunde sikkert Grundlag, saaledes som man dog maa antages at have det gennem Selvangivelser — er overordentlig vanskeligt at træffe det Rigtige. Jeg troer derfor, at man, istedetfor hyderligere at svække Lysten til Selvangivelser, tværtimod skulde beholde de Midler, som man har, til at fremme denne og om muligt at forsøge dem. Jeg vil ikke sige med den ærede sidste Taler, at det vilde være heldigt at komme ind paa en absolut tvungen Selvangivelse, men jeg er ikke desto mindre forsaavidt enig med ham, som jeg er overbevist om, at man hellere bør tænke paa at fremme Selvangivelser end fremme det Modsatte.

Den sidste ærede Taler berørte § 14 og kom der ind paa det Spørgsmaal, som jo har været Gjenstand for ikke ringe Forhandling, før end Sagen er kommen herind i Thinget, nemlig Spørgsmaalet om Udgangspunktet for hele den aarlige Rigning, Spørgsmaalet om den Maalestof, man skal lægge til Grund for at udfinde det Beløb, som aarlig skal lignedes. Saavidt jeg opfattede den ærede sidste Taler, var han imod den Løsning, som dette Spørgsmaal har fundet i nærværende Forslag; men jeg maa tilstaae, at jeg i saa Henseende ikke kan følge ham. Jeg kan nemlig virkelig ikke indsee, hvad man egentlig vil opnaae ved en saadan Bestemmelse, som den ærede sidste Taler omtalte; den vil jo dog i Virkeligheden, Spørgsmaalet seet reent praktisk, ikke føre til Andet end til at binde Hænderne paa Communalbestyrelsen. Ja, naar man, som den ærede Taler gjorde det, gaaer ud fra Følgende: „Sæt, man faaer en Communalbestyrelse, som bærer sig galt ad, saa . . .“, stiller Sagen sig jo ganske vist paa en anden Maade; men jeg troer, at denne Forudsætning i det Hele taget er urigtig. Ligesaa lidt som man efter min Mening kan skrive Love, hvori man forudsætter, at Rigsdagen paa sit Omraade vil bære sig forkeert ad, ligesaa lidt er det rigtigt at skrive Love, som forudsætte, at Communalbestyrelsen paa sit Omraade vil bære sig forkeert ad. Paa den anden Side forekommer det mig tydeligt, at man ved saaledes